

Neděle 16. po Trojici
Mk1,29-39
5.10.2025

Pozdrav:

Milost vám a pokoj, kteříž jste v Kristu Ježíši.

Introit:

Hospodine, Bože můj, k tobě jsem volal o pomoc a uzdravils mě.
Vyvedl jsi mě z podsvětí, Hospodine, zachovals mě při životě, abych nesestoupil v jámu.

Píseň: 641

Čtení: Iz35,5-10

Píseň: 306

Kázání: Mk1,29-39

Hned vyšli ze synagogy a přišli do domu Šimona a Ondřeje, i s Jakubem a Janem. Sobotní den ještě nekončí. Možná je Ježíš pozván na slavnostní oběd do domácnosti Šimona. Všichni byli svědky uzdravení posedlého Ježíšem z Nazaretu. Nyní je čas o tom rozvažovat.

Pravděpodobně Šimon pozval Ježíše do svého domu, do domácnosti své rodiny. Chce, aby Ježíš byl jeho hostem. Možná, že chce představit i další členy své rodiny. Vzít Ježíše do domácnosti, to už něco znamená.

Šimonova tchýně ležela s horečkou. No, to je ale situace. Ježíš je pozván a tchýně leží v horečce. Kdo bude obsluhovat při stole? Kdo obslouží mistra, no to je tedy debakl.

A hned mu o ní řekli... To Markovo oblíbené ‚hned‘. Jako by čas byl určován jakousi naléhavostí. Jako by nebylo času na otálení a odpočinek. Jako by se vše dělo z jedné vody načisto. Zůstává zastřeno, kdo pověděl Ježíšovi o nemoci tchýně; Šimon, Ondřej, někdo jiný z domu? To nám autor vyprávění neříká. Možná proto, abychom i my dovedli povědět o nemocech druhých tomu, který uzdravuje.

Přistoupil a probudil ji tím, že ji vzal za ruku. Égeiró – pozvednout nebo i probudit. Ježíš je v nedělní ráno, po svém ukřižování též probuzen, též je pozvednut, též je vzkříšen. I on je vytržen z moci smrti, hříchu, nicoty a zmaru.

Nic víc se neděje. Jako mimochodem tchýně vstává. Tak Ježíš pozvedá, probouzí nemocnou. Ježíš nemluví, opět nedovoluje zlým duchům mluvit, nebaví se s nemocnými ani s lidmi kolem. Ježíš probouzí, křísí ženu i nás z tenat smrti i odcizení Bohu.

Ježíš i nás probouzí a pozdvihuje, kdykoli propadáme mrákotě nemoci a ohrožení.

Když nastal večer, když zapadlo slunce. Pro obyvatele Kafarnaum začíná nový den. Hurá, už můžeme pracovat, nosit, přinášet, už se může rozběhnout všední den.

A tak všichni běží k domu Šimona a Ondřeje a přinášejí své nemocné i posedlé. Možná přinášejí i sebe, aby je Ježíš uzdravil.

Žádný z Kafarnaum, který byl posedlý či na tom byl špatně, nezůstal doma, neboť je příležitost k uzdravení. Jak nám Marek vypráví, byli to *všichni*.

Ano, zapadlo slunce a pro Židy začíná nový den. Zapadlo slunce, avšak vyšlo jiné zářivé v podobě Ježíše z Nazaretu. Již se může pracovat, je všední den, a tak Ježíš neúnavně uzdravuje. Ježíš vstoupil do lidské všednosti, aby se s námi setkal tam, kde nás to nejvíc bolí.

A celé město se shromáždilo u dveří. Jestliže se lidé sobotního rána shromáždili v synagoze, nyní v ránu, kdy Ježíš uzdravuje všechny, se lidé scházejí před dveřmi domu Šimona a Ondřeje. Jako by se vytvořila synagoga, shromáždění kdesi na ulici, kdesi venku, kdesi mimo svátostný prostor.

Ježíš svým uzdravováním překračuje hranice mezi posvátným a profánním. Překračuje hranice, které jsme si my, lidé, vytvořili. Překračuje naše představy. Proměňuje nám pohled na lidské utrpení, lidskou solidaritu, která se neomezuje jen na zbožné posezení v shromáždění svatých.

Časně ráno, ještě za tmy, vyšel a odešel na pusté místo a tam se modlil. Nyní údaj o času se shoduje s naším časem, dnem, který začíná ránem, nikoli západem slunce. Ježíš vyhledává samotu, dokonce pusté místo. Je sám. Nevíme, co se modlil. Ani není uvedeno, ke komu se modlil. Jako by již zde začínala Ježíšova osamocenost, jeho vydanost, kterou nakonec ukončí smrt na kříži.

Ježíš není superman, který vše zvládá s nadhledem. Ježíš ve chvílích osamělosti, pochyb, zápasů se obrací na svého Otce v nebesích. Všechnu svou starost, bolest i pochybnosti vkládá do rukou svého Otce. A nemusí v jeho modlitbě znít jen temné tóny bolesti, starosti a pochyb. Mohou v jeho modlitbě zaznívat i tóny vděčnosti a radosti z vědomí přítomnosti a ochrany Boží.

Šimon a jeho druhové se pustili za ním a našli ho a říkají: Všichni tě hledají. Výčitka, zklamání z Ježíšova útěku do samoty a mlčení. Jak to, že Ježíš mluví v modlitbě se svým Otcem, a ne s námi? Jak to, že někam poodešel? A tak jej učedníci pronásledují. Chtějí být s Ježíšem. Nechtějí, aby je opouštěl. I my bychom tak rádi spočinuli s Ježíšem, někde ve svých domovech, v teple a pohodě, abychom nikam nemuseli chodit.

Ježíš na výčitky nereaguje. Prostě jen konstatuje: *Ideme jinam.* Nejde se zastavit na půli cesty. Nejde zůstat stát. A tak Ježíš prochází galilejskou krajinou. I tam se má zvěstovat. Ježíš zde nemluví o potřebě uzdravovat. To není jeho hlavním úkolem. Hlavním úkolem, jak on to chápe, je zvěstovat, svědčit o moci Boha, který se rozhodl celé stvoření přijmout, spasit a uzdravit.

Pane, prosíme, dej, ať se nezabýváme věcmi, které nás odvádějí od zvěstování tvého království. Prosíme, dej, ať nezvěstujeme jen slova, ale zvěstujeme svým životem.

Amen.

Píseň: 313

Poslání:

Židé žádají zázračná znamení, Řekové vyhledávají moudrost,
ale my kážeme Krista ukřižovaného.

Požehnání:

Hospodin strážce tvůj, Hospodin zastínění tvé tobě po pravici.
Nebudeť bítí na tě slunce ve dne, ani měsíc v noci.
Hospodin tě ostříhati bude ode všeho zlého, ostříhati bude duše tvé.
Hospodin ostříhati tě bude, když vycházeti i vcházeti budeš, od tohoto času až na věky.
Amen.

Píseň: 748

Večeře Páně